కథా కౌముది

అంతర్మథనం

అర్చన కోవ్వూరు

పరిచయమైన వాతావరణం. సుపరిచిత ధ్వనులు. స్వరాలు. ఎవరి పని వారు దీక్షగా చేసుకు పోతున్నారు. నా పేరు భార్గవ. నేనొక డాక్టర్ని. ఈ ఆసుపత్రి నాదే. ఏర్పాట్లన్నీ ఆపరేషన్ థియేటర్లో జరుగుతున్నాయి. మొదటిసారి నేను డాక్టర్ని అయినందుకు బాధ పడుతున్నాను. కొడుకు చుట్టే తన జీవితాన్ని పెనవేసుకుని బతుకుతున్న ఒక సాధారణ తల్లికి మంచి కొడుకుగా ఉండలేకపోతున్నానే అని గుండె పిండేస్తోంది. నా చేతులు వణుకుతున్నాయి. చెమటలు పడ్తున్నాయి. నా వైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తున్న నా తోటి వైద్యుల చూపులకి ఏం సమాధానం చెప్పాలో తెలియక సతమతమవుతున్నాను. పైగా నాకున్న ఇరవై ఏళ్ళ అనుభవంలో ఇది పెద్ద కష్టమయిందేమీ కాదు. అందులో నాకు చాలా ప్రత్యేకమయింది మరియు ముఖ్యమయింది. ఎన్నో సర్జరీలు చేసిన చేతులు ఈ రోజు కత్తెర పట్టుకోడానికి నిరాకరిస్తున్నాయి. "మా పాలిట దేవుడు మీరు" అని చేతులు పట్టుకున్న వారికి ధైర్యం చెప్పే నా పెదవులు మొద్దుబారిపోయి విడిపడనంటున్నాయి. అంతా నయమయి ఇంటికి వెళ్తున్న వారిని చూసి ఆనందపడే హృదయం థియేటర్ లో నా చుట్టూ ఉన్న వారి చూపులకి స్పందించటం మానేసింది. నా ముఖ కవళికలు బిగుసుకుపోయాయని నాకే అనిపిస్తోంది. కళ్ళు మసకబారటం తెలుస్తోంది. వైద్యుడిగా ఇన్నేళ్ళ అనుభవంలో ఎన్నడూ ఇంత నిస్సహాయంగా నిలబడలేదు. ఈ వృత్తినే దైవంగా భావించి ,అడిగినవారికల్లా ఎలాంటి ధనం ఆశించకుండా వైద్య సాయం చేసాను. జబ్బునెప్పుడూ డబ్బుతో ముడిపెట్టలేదు. ఎంత మందికి ప్రాణదానం చేసానో ఎప్పుడూ లెక్కపెట్టలేదు. వీలయినంతమందికి నా చేతనయినంత సాయం చెయ్యాలి అంతే. అదే నా జీవితాశయమయిపోయింది. పెళ్ళి పిల్లలంటే బాధ్యతలని వాటికీ దూరంగా ఉన్నాను. ఒక్కగానొక్క కొడుకు పెళ్ళి పెటాకులు లేకుండా ఉంటే ఏ తల్లి మనసొప్పుకుంటుంది, బ్రతిమిలాడీ, బెదిరించి చెప్పీచెప్పీ విసిగిపోయి నాకు సహకరించటం మొదలుపెట్టింది.

మా ఇల్లు ఆసుపత్రికి దగ్గరలోనే ఉంటుంది. వేరే ఊళ్ళ నుంచి వచ్చిన వారికి మా ఇంట్లోనే బస. అమ్మే అన్నీ చూసుకునేది. సంతోషంతో తిరిగి వెళ్ళినవారయినా, దుఃఖంతో వెనుతిరిగిన వారయినా మధ్య మధ్య అమ్మని పలకరించకుండా ఉన్న వాళ్ళు కానీ, తమ ఇంట్లో శుభకార్యాలకి ఆహ్వానించనివారు కానీ లేరంటే అతిశయోక్తి కాదు. అంతలా వారిని ఆదరించేది. బహుశా నేను ఇవ్వలేని కుటుంబాన్ని వారందరిలో చూసుకునేదేమో మరి. తన చుట్టాల ఇళ్ళకి వెళ్ళినా ఎంత రాత్రయినా వచ్చేసేది. అంత అర్ధరాత్రుళ్ళు రాకమ్మా అంటే " నేను లేకపోతే ఇల్లెవరు చూసుకుంటారు చెప్పు, కోడలుండుంటే కాస్త బాధ్యత పంచుకునేది " అని తిరిగి మరల నన్నే దెప్పిపొడిచేది. కానీ నన్ను విడిచిపెట్టి ఎక్కడా ఉండలేదని నాకు తెలుసని అమ్మకీ తెలుసు. చిన్నప్పుడే నాన్న మాకు దూరమయితే అన్నీ తనే అయి పెంచింది. నాన్న కూడా వైద్యుడే. వారసత్వ సంపద చాలా ఉండటంతో సంపాదించి పెళ్ళాం పిల్లల్ని పోషించాల్సిన అవసరం లేదనుకున్నారేమో కానీ మమ్మల్ని ఏనాడు పట్టించుకున్నది లేదు. ఆధునిక వైద్యంని పేదలకి కూడా అందుబాటులోకి తీసుకురావాలనే లక్ష్యం తో ఊరూరా తిరిగి వైద్య సేవలు అందించేవారు. ఎప్పుడో ఒకసారి వచ్చి రెండు రోజులున్నా, అయ్యా ! అంటూ ఎవరో ఒకరు వస్తునే ఉండేవారు. నన్ను తన ఒడిలో కూర్చోపెట్టుకుని ప్రేమగా మాట్లాడిన సందర్భాలు వేళ్ళ మీద లెక్కపెట్టచ్చు. అమ్మ, నన్ను చూపించి కనీసం వీడి బాధ్యత అన్నా తీసుకోమని ఎంత కాళ్ళా వేళ్ళా పడ్డా మౌనంగా ఉండిపోయారే తప్ప ఏ మార్పు రాలేదు. ఆ అనుభవాలేనేమో నన్ను పెళ్ళి నుంచి దూరముంచాయి. ఇంత చూసి కూడా నేను మళ్ళీ డాక్టరే కావాలని ఎందుకనుకున్నానో తెలియదు కానీ వైద్య వృత్తి మొదలు పెట్టాక మాత్రం నాన్న మీద గౌరవం రెట్టింపయ్యింది. “నువ్వు కూడా మీ నాన్నలానే తయారయ్యావు. ఏంటో నా జీవితం!?” అని అమ్మ అసహనం ప్రకటించిన సందర్భాలు లేకపోలేదు.

నాన్న మీద ఎన్ని ఫిర్యాదులున్నా, మనసులో ఎంత బాధ ఉన్నా, ఇరుగు పొరుగు వారు భర్తని ఒక మాటన్నా ఊరుకునేది కాదు. "మా వారిది పెద్ద కుటుంబం . పెళ్ళాం పిల్లలు అని కూర్చుంటే వాళ్ళందరిని ఎవరు చూసుకుంటారు " అని వెనకేసుకొచ్చేది. అమ్మ, నేను ,ఒకరి లోకం ఒకరుగా బతికాము.ఎప్పటికన్నా మా ప్రేమని గుర్తించి, తిరిగొస్తారని ఆశతో ఎదురుచూసేవాళ్ళం. చివరికి ఒకసారి వచ్చారు కానీ నడుచుకుంటూ కాదు.అందరి బాగోగుల గురించి ఆలోచించే ఆయన తన ఆరోగ్యాన్ని అశ్రద్ధ చేసి, మాకు ఎదురుచూపనేది లేకుండా మా ఆశలన్నీ మూట కట్టుకుని పంచభూతాల్లో కలిసిపోయారు. అప్పటి నుంచి నా చుట్టే తన ఆశలు, జీవితం ముడివేసుకుంది అమ్మ.

ఒకరోజు ఉన్నట్టుండి అమ్మని తీవ్రమయిన గుండెనొప్పితో ఆసుపత్రికి తీసుకువచ్చారు. అమ్మనలా చూడగానే కాళ్ళు చేతులాడలేదు. ఒక్క క్షణం కూడా అమ్మని వదిలి పెట్టలేదు. దగ్గరుండి అన్ని పరీక్షలు చేసాను. గుండె బాగా దెబ్బ తిన్నది. ఇది మొదటిసారిలా అనిపించట్లేదు. డాక్టరయ్యుండీ కనిపెట్టలేకపోయినందుకు సిగ్గుతో చచ్చిపోయాను. అందరి శ్రేయస్సు గురించీ ఆలోచించిన నేను ఆ అందరిలో అమ్మని చూడనందుకు నా మీద నాకే అసహ్యం వేసింది. నేనూ,

నాన్నలానే వ్యవహించాను ఛీ నన్ను ఏ తల్లీ క్షమించదు. తన చిన్న చిన్న ఆశలని కూడా తీర్చలేకపోయాను. నేను తనతో గుడికి రావాలని , చుట్టాలతో కలవాలనీ,. తాను వాటికేనాడు ప్రాముఖ్యత ఇవ్వలేదు.

ఒకసారి గుడిలో ఆయాసంతో నడవలేక కూర్చుంటే, తెలిసిన వారు "ఒక్కదానివి రాకపోతే కొడుకుని తీసుకురావచ్చు కదమ్మా" అంటే " ఏమనుకుంటున్నారు మా వాడి గురించి, తల్లి అని వాడు కూర్చుంటే పేషంట్ల బాగోగులు ఎవరు చూస్తారు,, అసలే మాది పెద్ద కుటుంబం " అన్నదని డ్రైవర్ చెప్తే , తనని నాన్నతో పోల్చిందని గర్వపడ్డానే కానీ, దాని వెనకాల అమ్మ పడిన వేదనని మర్చిపోయానని కుమిలిపోయాను.

అమ్మని బతికించుకోవాలంటే గుండె మార్పిడి తప్ప వేరే మార్గం లేదు. మందులతో యంత్రాలతో కొంతకాలం నడిపించగలిగినా ఎప్పుడేమవుతుందో చెప్పలేం. ఇప్పటికిప్పుడు దాతలెవరు దొరుకుతారు. ఇంతదాకా తీసుకువచ్చినందుకు మళ్ళీ నన్ను నేను తిట్టుకున్నాను. UNOS లో రిజిస్టర్ చేసాను. వరుసలో మూడో స్థానం అన్నారు. దేవుడిమీద భారమేసి ఆసుపత్రిలోనే ఒక ప్రత్యేకమయిన గదిని అమ్మ అభిరుచికి తగ్గట్టు మార్పులు చేసి అన్నీ నేనే దగ్గరుండి చూసుకోవడం మొదలు పెట్టాను.

"నేను ఉన్నాను కాబట్టి ఇప్పుడు నీ జీవితంలో ఇంకెవరూ అక్కర్లేదు అనుకుంటున్నావు కానీ ,నేను దూరమయిన రోజు ఒంటరితనం నిన్ను వేధిస్తుందిరా, నా మాట విని పెళ్ళి చేసుకో" అమ్మ మాటలు గుర్తుకొచ్చి కళ్ళు చెమర్చాయి.

ఉన్నప్పుడు విలువ తెలియదు. అలుసుగా తీసుకుంటాం.. నిట్టూర్చాను. UNOS లో వరుసలో ఉన్న మొదటి ఇద్దర్ని బ్రతికించలేకపోయారని తెలిసాక పిచ్చివాడినే అయ్యాను. అమ్మ ప్రార్థించే ప్రతి దేవుడిని వేడుకున్నాను.

అప్పుడే , దుర్ఘటనలో బాగా గాయపడిన ఒక అమ్మాయిని తీసుకువచ్చారు. వీళ్ళు ప్రయాణిస్తున్న కారుని ఒక లారీ ఢీ కొట్టడంతో అందులో ప్రయాణిస్తున్న వాళ్ళందరూ అక్కడికక్కడే ప్రాణాలు కోల్పోయారు. కొన ఊపిరితో ఉన్న ఈ అమ్మాయిని నా ఆసుపత్రికి తీసుకొచ్చారు. " అమ్మాయి పేరు పవిత్ర. తల్లి తండ్రి డ్రైవర్ అక్కడికక్కడే పోయారు. వీళ్ళ బంధువులున్నారేమో విచారిస్తున్నాము. ఈ లోపల మీరు చెయ్యగలిగింది చెయ్యండి. మాకు తెలియగానే మీకు విషయం అందచేస్తాం" కరచాలనం చేసి ఇన్స్పెక్టర్ వెళ్ళిపోయాడు.

'పవిత్ర '! అందమైన పేరు ,కానీ పాపం 'విధి'!! జాలి పడ్డాను. మేము ఎన్ని ప్రయత్నాలు చేసినా కానీ తలకి బలమయిన గాయం తగలటంవల్లనో ఏమో తన శరీరం మా చికిత్సకి స్పందించలేదు. దాంతో బ్రెయిన్ డెడ్ గా తీర్మానించి పోలీసులకి సమాచారం అందించాము.తన తరపు వారెవరన్నా వస్తే మిగతా లాంఛనాలు పూర్తి చేస్తామని చెప్పాము.

" ఇంతవరకు అయితే బాధ్యత తీసుకోడానికి ఎవరూ ముందుకు రాలేదు. ఇంకా విచారించి చూస్తాము. థాంక్యూ " అని ఫోన్ పెట్టేసారు. అక్కడే ఉన్న నా సహాయకుడు, “డాక్టర్! అమ్మ కి దాతకోసం వెతుకుతున్నాము కదా.. ఈ అమ్మాయి ఎలాగు బ్రెయిన్ డెడ్ కదా...” అని ఆగిపోయాడు.

అర్థమయ్యింది కానీ, ఆ అమ్మాయి సంబంధీకుల అనుమతి లేకుండా మనము ఏమీ చెయ్యలేము అని చెప్పాను.పైకి అలా అన్నా మనసులో మాత్రం అది తొందరగా నిజమయితే బావుందు అనిపించింది. రెండు రోజుల తర్వాత ఇన్స్పెక్టర్ ఫోన్ చేసి " వీళ్ళ దగ్గర దొరికిన అడ్రెస్ తీసుకుని వెళ్ళి చుట్టుపక్కల విచారిస్తే తెలిసింది, కులాంతర వివాహం చేసుకున్నారని ఈ అమ్మాయి తల్లి తండ్రులని ఇరు వైపుల వారూ వెలేసారట. మాకు సంబంధం లేదు మీకిష్టమొచ్చినట్టు చేసుకోండి " అంటున్నారని వివరించాడు.

“ఇన్స్పెక్టర్ గారూ! ఇలాంటి బ్రెయిన్ డెడ్ కేసులలో ఆర్గాన్ డొనేషని ఉంటుంది. మీరు దీనికి మీ తరపునుంచి కావాల్సిన అనుమతులిస్తే ముందుకు వెళ్తాము. వారి దహన సంస్కారాలు కూడా మేము చూసుకుంటాము" అన్నాను.

" మంచి కార్యాలకి మా పూర్తి సహకారం ఎప్పుడూ ఉంటుంది. తప్పకుండా చూస్తాం " అన్నారు.

థాంక్స్ చెప్పి పెట్టేసాను. అన్నట్లే తొందరగానే అనుమతులు వచ్చాయి. అన్నీ పరీక్షలు చేసి అమ్మ కి సరిపోతుందని నిర్ణయించుకుని UNOS కి సమాచారం అందించి మంచి రోజు చూసుకుని ఏర్పాట్లు చేసుకున్నాము. అమ్మని సిద్ధం చేసి ఉంచండి, నేను చెప్పగానే తీసుకు రండి అని సూచనలిచ్చి, అమ్మకి, ఇక నీకేం ఇబ్బంది ఉండదని ధైర్యం చెప్పి సర్జరీకి తయారవుతున్నాను. అమ్మాయిని ఆపరేషన్ థియేటర్ కి తీసుకు వచ్చారు..

"పవిత్ర"!! పేరే కాదు ముఖము కూడా ప్రశాంతంగా ,సుందరంగా ఉంది.మనసు చివుక్కుమంది.భవిష్యత్తు గురించి ఎన్ని కలలు కన్నదో , ఇప్పుడు ఎంత బాధ అనుభవిస్తోందో!!. మాట ఇస్తున్నా పవిత్రా, నిన్ను మా అమ్మ లో, ప్రేమతో జాగ్రత్తగా చూసుకుంటాను. ఏ మాత్రం నీ మనసుకి కష్టం కలగకుండా చూసుకుంటాను.

“డాక్టర్ ప్రారభిద్దామా?” అన్న మాటలకి తలాడిస్తూ పక్కకి తిరిగాను. ఏదో చూడరానిది చూసినట్టు ఒళ్ళు ఝల్లుమంది. నేను చూసింది నిజమేనా? మళ్ళీ తిరిగి చూడాలంటే భయమేసింది. తొందరగా అమ్మకి గుండె మార్పిడి చేసి తనని బాగా చూసుకోవాలనే ఆత్రంలో ఉన్నందుకు తిరిగి పవిత్ర మొహం లోకి చూసే సాహసం చెయ్యలేదు.

“డా.భార్గవ్.. డా.భార్గవ మొదలుపెడదామా? ఏమాలోచిస్తున్నారు?” ఆ పిలుపుకి చెళ్ళుమని చెంప మీద ఎవరో కొట్టినట్టనిపించి నాలోని కొడుకు పక్కకు తప్పుకుని ఆ స్థానం లో డాక్టర్ వచ్చి నిలిచాడు. మెల్లిగా పక్కకి తిరిగి పవిత్ర మొహాన్ని పరిశీలనగా చూసాను. కనురెప్పల కింద ఏవో కదలికలు. నమ్మలేక తన కనురెప్పలు తెరిచి చూసాను. కనుపాపలు కదలాడాయి. ఇదెలా సాధ్యం? మా అంచనాలు తప్పా? లేక భగవంతుడి లీలనా? భగవంతుడి లీలనే అనుకుంటే నాకేం పరీక్ష పెట్టాలనుకుంటున్నాడు?. నా కర్తవ్యం ఏంటిప్పుడు? ఒక కొడుకులా ఏమీ ఎరగనట్లే ముందుకు పోవాలా లేక ఒక డాక్టర్ లా వైద్యమందించి కాపాడాలా? అప్పుడే మొదటిసారి డాక్టర్ని ఎందుకయ్యానా అనిపించింది.అంతా శూన్యంగా ఉంది."డాక్టర్ డాక్టర్ ,వై ఆర్ యు స్టాండిగ్ స్టిల్? వి విల్ టేక్ కేర్ ఇఫ్ యు ఆర్ నాట్ ఫీలింగ్ వెల్." నా సహచరుల పిలుపుకి తేరుకుని "నో నో జస్ట్ చెక్ హర్ వైటల్స్ వన్స్ మోర్ , ఐ వాంట్ టు రికన్ఫర్మ్ దట్

షీ ఈస్ బ్రెయిన్ డెడ్ బిఫోర్ వి పర్ఫాం ద సర్జరీ," నేను గంభీరంగా మాట్లాడుతున్నాననే అనుకుంటున్నా కానీ, నా స్వరం నూతిలోంచి వచ్చినట్టే ఉందని తెలిసిపోతోంది.

ఇంకో మాట మాట్లాడకుండా, వారి ప్రశ్నలకి సమాధానం ఇవ్వకుండా అమ్మని తన రూంలోనే ఉంచమని చెప్పి ,వడి వడిగా నా గదిలోకి నడిచాను. చెమటతో నా శరీరమంతా తడిసిపోయింది. చల్లని ఏసీ కూడా వేడెక్కిన నా మెదడును చల్లార్చలేకపోతోంది. డామిట్, ఆవేశంతో బల్లపై గట్టిగా చరిచాను. టేబుల్ విరిగినంత పనయ్యింది కానీ చిత్రం! ,నొప్పి తెలియలేదు. మనసులో రేగుతున్న అలజడి ముందర ఈ నొప్పి అణువంత కూడా కాదు. ఎందుకిలా చేసాను, ఎందుకిలా చేసాను పెద్దగా అరవాలనుంది. మెదడుకి ముసుగేసి ముందుకి పోవాల్సింది. ఆమె తరఫున అడిగేవారు కూడా ఎవరూ లేరు. బతికి సాధించాల్సిందేముంది ఈ పిల్లకు? నా అనే వారు లేక ఎలాగూ అనాధ బ్రతుకే. ఎక్కడికెళ్ళేదేముంది ? ఏం చేసేదేముంది? పేపర్ వెయిట్ ని కసిగా విసిరేసాను. ఆ శబ్ధానికి నా అసిస్టెంట్ గాబరాగా లోపలికి వచ్చాడు.

'నేను బానే ఉన్నాను ' అని చేతితో సైగ చేసాను. ఏమనుకున్నాడో మౌనంగా వెళ్ళిపోయాడు. నేను ఇంత స్వార్ధంగా కూడా ఆలోచించగలనా? నా మీద నాకే అసహ్యం వేస్తోంది, కానీ మళ్ళీ ఇలాంటి అవకాశం దొరుకుతుందో లేదో? నోటిదాకా వచ్చిన కూడుని లాగేసానా? తప్పు చేసానా? అమ్మకి ఏదన్నా జరిగితే నన్ను నేను క్షమించుకోగలనా? ఎలా? ఎలా? పలురకాల ఆలోచనలతో తల తిరిగిపోతోంది. ఎంత సమయం గడిచిందో తెలియదు,

"డాక్టర్ భార్గవ!" అనే పిలుపుతో ఆలోచనలలోంచి బయటపడ్డాను.

ఎదురుగా డా.వాసు "డా.భార్గవ.. మీరు ఎందుకు అంత అసాధారణమైన వ్యక్తో మళ్ళీ నిరూపించారు. మీ హస్తవాసీ చాలా మంచిది. మీరు ఊహించింది నిజమే. పవిత్ర మెల్లిగా చికిత్సకి స్పందిస్తోంది. మిరకిల్ అనాలో ,మీరే జీవితాన్నిచ్చారని అనాలో తెలియట్లేదు "అన్నాడు.

ఆ అభినందనకి సంతోషించాలో బాధ పడాలో అర్ధం కాక వెర్రిగా చూసాను. ఉత్సాహంగా చెప్తున్న వాసు ,నా మొహంలో కనిపించిన భావాలకి ఒక క్షణం మౌనం వహించి , "సారీ డాక్టర్ , అమ్మకి తప్పకుండా ఇంకో దాత దొరుకుతారు" అన్నాడు ఏదో తప్పు మాట్లాడినవాడిలా తల కిందకేసి.

"లేదు లేదు యు డిడ్ ఎ ఫెంటాస్టిక్ జాబ్. వెల్ డన్. మీరు పదండి. నేనొస్తున్నా"నని చెప్పి ,మొహం కడుక్కుని, పెదవులపై నవ్వు పులుముకుని పవిత్ర రూంలోకి వెళ్ళాను. ఆ అమ్మాయిని చూడగానే మనసు తేలికపడి, అనిర్వచనీయమైన అనుభూతి కలిగింది. రిపోర్ట్స్ అన్నీ చూసి ఏమి చెయ్యాలో సూచనలిచ్చాను.

అందరినీ భుజం తట్టి అభినందించి అమ్మని చూద్దామని వెళ్ళాను. హాయిగా ఏదో పుస్తకం చదువుకుంటోంది. ఈ రోజు కావల్సిన సర్జరీ ఎందుకు కాలేదని, ఏ మాత్రం ఆదుర్ధా కానీ, ఏమవుతుందిప్పుడు అనే ఆత్రుత కానీ మొహంలో లేదు. అదే శాంతం మూర్తీభవించిన మోము, అదే నిర్మలమయిన చిరునవ్వు. దగ్గరికెళ్ళి తన చేతులలో మొహం దాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాను. "నన్ను క్షమించమ్మా ! నేను నాన్న ,ఇద్దరం నిన్ను మోసం చేసాం.మా స్వార్ధం మేము చూసుకున్నాము

కానీ ఏనాడు నీకివ్వాల్సిన స్థానం కానీ, ప్రేమ కానీ ,గౌరవం కానీ ఇవ్వలేకపోయాము.తప్పు సరిదిద్దుకోవడానికి ఒక్క అవకాశం ఇవ్వమని దేవుడిని వేడుకున్నా అమ్మా. ఇచ్చినట్టే ఇచ్చి లాగేసుకున్నాడు.”

కుమిలిపోతున్న నన్ను, అమ్మ, కళ్ళు తుడిచి ,ప్రేమగా దగ్గరికి తీసుకుని " నాది అనుభవించేసిన ప్రాణం, ఆ అమ్మాయిది ఇంకా అనుభవించాల్సిన జీవితం. నా కొడుకు ఎన్నడు తప్పు చెయ్యడు. నువ్వు తీసుకున్న నిర్ణయం నూటికి నూరుపాళ్ళు సరయినదే, ఇంకో ఆలోచన వద్దు, బాధ పడాల్సిన అవసరం కూడా లేదు. నాకు నీ మీద కానీ, మీ నాన్న మీద కానీ ఎటువంటి చెడు భావాలు లేవు, తీరని కోరికలూ లేవు. మీరు చేస్తున్న ఈ మంచి పనులలో పరోక్షంగానయినా నేనూ ఒక భాగమయినందుకు గర్వపడుతున్నాను. నువ్వు అనవసరమయిన ఆలోచనలు చెయ్యకు". అన్నది.

అమ్మకు ఎవరూ సాటి రారు, అమ్మ ఒడిలో తల పెట్టుకుని అనుకున్నాను. అనుకున్నదానికంటే తొందరగానే కోలుకుంది పవిత్ర. అందరితో కలివిడిగా ఉంటూ మంచి అనుబంధం ఏర్పరుచుకుంది. తన కుటుంబ విషయాల గురించి కానీ, తన గతం గురించి కానీ ఎవరూ అడగకూడదు, మాట్లాడకూడదు అని గట్టిగా ఆదేశాలిచ్చాను. వచ్చీ పోయే రోగులు, వారి బంధువులకి ఒక ఆప్తురాలిలాగా సూచనలు, సలహాలు ఇవ్వడం చూసి నాకు ముచ్చటేసేది. అందుకే ఎటువంటి ఆంక్షలు పెట్టకుండా స్వేచ్ఛగా తిరగనిచ్చాను. అమ్మ గురించి తెలిసి, ఒకసారి చూడడానికి వచ్చింది పవిత్ర.

“ అమ్మా ,!” పరిచయం చేసాను.

“ఆ ఆ రా అమ్మా రా. నీ గురించి చాలా మంచి మంచి విషయాలు విన్నాను. నన్ను కలవడానికి వచ్చావు ,చాలా సంతోషం..!” ఆప్యాయంగా పలకరించింది అమ్మ.

అమ్మ కాళ్ళకి నమస్కరించి పక్కనే కూర్చుంది. ఆమె కనులలో నీళ్ళు చూసి నేను అమ్మ అయోమయంగా చూసాము. “ఏమయ్యిందిరా..!?” దగ్గరికి తీసుకుని ఓదారుస్తూ అడిగింది అమ్మ.

అమ్మని గట్టిగా హత్తుకుని "మిమ్మల్ని చూడగానే మా అమ్మ గుర్తొచ్చింది! అమ్మా, నాన్న లేని లోటు తట్టుకోలేకపోతున్నాను, అసలు నేను కూడా వాళ్ళతోనే పోయుంటే పోయేది. కనీసం మీకోసం ఉపయోగపడినా బావుండేది. నేను బతికి సాధించేది ఏముంది? భవిష్యత్తు అంతా అంధకారంగా ఉంది".

ఆ మాటలకి నా చూపులు మరల్చుకున్నాను. ఎన్ని రోజుల దుఃఖమో, గుండెలో ఎంత బాధ దాచుకుందో, అంతా ఒకేసారి కట్టలు తెంచుకుని ప్రవాహంలా బయటకు వచ్చింది. ఆపే ప్రయత్నం చెయ్యకుండా ఏడవనిచ్చింది అమ్మ, తన వీపు నిమురుతూ. బాధ అంతా బయటకు వచ్చేస్తే మనసు తేలికపడుతుందని అమ్మ విశ్వాసం. పవిత్ర కొంచెం కుదుట పడ్డాక , మంచి నీళ్ళు అందించాను.

“పవిత్రా, మనం ఎందుకు బ్రతుకుతాము, ఎంత కాలం ఉంటాము అనేది ,మన చేతుల్లో ఉండదమ్మా.అంతా పైవాడు రాసే పంపిస్తాడు. కానీ ప్రతి పుట్టుకకి ఏదో ఒక కారణం, ఏదో ఒక ఉద్దేశ్యం ఉండి తీరుతుంది. ఇది నీకు

పునర్జన్మ లాంటిదే. ఈ కొత్త జీవితానికి నువ్వు బాధ పడితే, అటు ఆ భగవంతుడి నిర్ణయాన్ని, ఇటు నా కొడుకు కృషిని అవమానించినట్టే.”

ఆ మందలింపుకి పవిత్ర " అయ్యో క్షమించండి . నా ఉద్దేశ్యం అది కాదు " అని చేతులు జోడించింది.

అమ్మ నవ్వేసి " వస్తూ ఉండమ్మా, నాకూ కాలక్షేపంగా ఉంటుంది " అంది పవిత్ర వెళ్తుంటే.

అప్పటినుంచి రోజూ అమ్మ దగ్గరే ,ఆ సాయం ఈ సాయం చేస్తూ ,అమ్మ,పవిత్ర ఎప్పుడు వస్తుందా అని ఎదురు చూసే స్థాయికి వారి అనుబంధం పెనవేసుకుపోయింది.

ఒకసారి మాటల సందర్భంలో తన గురించి చెప్పుకొచ్చింది. " నేనూ ఒక డాక్టర్ ని. అందరూ దూరం పెట్టడంతో నేను అమ్మ నాన్న , మాకంటూ ఒక చిన్న ప్రపంచం నిర్మించుకుని ఆనందంగా ఉండేవాళ్ళం. మాకంటూ ఎవరూ లేరనే బాధ తప్ప మా జీవితాలు సాఫీగానే గడిచిపోయేవి. ఒక రోజు ఉన్నంటుండి అమ్మ ఆరోగ్యం పాడయ్యింది. దిక్కు తోచని పరిస్థితిలో మాకు డాక్టర్ విశ్వనాథం గారి గురించి తెలిసి కలవడానికి వెళ్ళాము. ఆయన ఒక్క పైసా కూడా తీసుకోకుండా సొంతమనిషిలా దగ్గరుండి అమ్మ బాగోగులు చూసి, మామూలు మనిషిని చేసారు. మాకు ఆయన దేవుడే. ఆయన గురించి అందరూ గొప్పగా మాట్లాడుకుంటుంటే అబ్బురపడ్డాను. మొదటిసారి డాక్టర్ ని అవ్వాలనే కోరిక ఆయన్ని చూసాకే మొదలయ్యింది. అమ్మ,నాన్న ప్రోత్సాహంతో బాగా చదువుకుని డాక్టర్ని కాగలిగాను. ఉన్నంతలో నలుగురికీ సాయం చేయగలిగాను. ఒకసారి అనుకోకుండా తాతగారి ఆస్తిలో కొంత భాగం నాన్న గారికి వచ్చింది. "నాన్న చివరి కోరిక మేరకు నీ భాగం నీకు పంపుతున్నాము. నీ పాత లేఖలో చిరునామా చూసి పంపుతున్నాము. ఇదే ఆఖరి లేఖ,మళ్ళీ మమ్మల్ని కలవడానికి రానవసరం లేదు "అని ఉత్తరం సారాంశం. తాత చివరి చూపుకి నోచుకోలేకపోయానని నాన్న బాధ పడ్డారు. అంత ప్రేమతో ఇచ్చిన ఆస్తికి విలువ కలగాలంటే ,ఆయన పేరు మీద ఒక ఆసుపత్రి కట్టి అన్ని వర్గాల వారికి వైద్యం అందజెయ్యాలి. అదే మా తాతకిచ్చే ఘన నివాళి అని అభిప్రాయపడ్డారు. ఆ బృహత్కార్యాన్ని మొదలు పెట్టే ముందర ,మాకు ఆదర్శమయిన డా.విశ్వనాథం గారిని కలిసి ఆశీర్వాదం తీసుకుందామనుకున్నాము. విచారించగా ఇక్కడే ఎక్కడో ఉంటారని తెలిసి వస్తుంటేనే ...గొంతు గద్గదమయ్యింది. నేను అమ్మ ఆశ్చర్యంతో ఒకరినొకరు చూసుకున్నాము." ప్రపంచము ఎంత చిన్నది అనిపిస్తుంటుంది ఒక్కోసారి కదా" నాన్న ఫొటో తన పుస్తకంలోనుంచి తీసి పవిత్రకి ఇస్తూ అంది అమ్మ.

ఈసారి ఆశ్చర్యపోవడం పవిత్ర వంతయ్యింది, ఎందుకంటే తనకి ఆదర్శం అని ఏ డాక్టర్నయితే అంటుందో ,అది మా నాన్నగారే!

కాసేపు ఎవరం ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాము. అందరి మనసుల్లో రకరకాల భావనలు. ముందుగా పవిత్రనే " ఆ మహానుభావుడిని కలిసే అదృష్టం ఎలాగు కలగలేదు, కనీసం ఆయన ఆసుపత్రిలో పని చేసే అవకాశం వస్తే....అంటే మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే ఇక్కడే నాకింత చోటివ్వండి" తటపటాయిస్తూ అభ్యర్ధించింది.

"ఈ ఆసుపత్రిలోనే కాదు, మీకిష్టమయితే, మా ఇంట్లో కూడా చోటుంది " చిరునవ్వుతో తన కనులలోకి సూటిగా చూస్తూ అన్నాను. సిగ్గుతో కూడిన అంగీకారం కనిపించింది. అమ్మ పవిత్రని ప్రేమగా దగ్గరకు తీసుకుని నన్ను కళ్ళతోనే అభినందించింది. తృప్తిగా అనిపించింది. "అమ్మ మొహంలో ఉల్లాసము, పవిత్ర మోములో ఉత్సాహము నా మనసులో ప్రశాంతత" భగవంతుడు గీసిన అపురూప చిత్రాలలో ఇదొక అందమయిన చిత్రం. అమ్మకి మళ్ళీ దాతలు దొరుకుతారో లేదో తెలియదు, మాతో ఎన్నాళ్ళు ఉంటుందో తెలియదు, కానీ, ఉన్నన్నాళ్ళు సంతోషంతో, సంతృప్తితో గడుపుతుందని మాత్రం తెలుసు. వారి ఆనందంలో , నేనూ భాగస్వామిని అవుదామని ముందుకు అడుగులేసాను.

COMMENTS